

Entre clàssics

Text > XAVIER CASTILLÓN

Mazoni es troba Beethoven i salten guspires de creativitat. Sí, no és cap errada: parlem del bisbalenc Mazoni (Jaume Pla al DNI, nascut el 1977 i nom clau de la música catalana del tercer mil·lenni), no de Manzoni, l'escriptor italià contemporani del geni de Bonn. Però saltant les barreres de l'espai i el temps i les rigideses estilístiques, Mazoni ha decidit fer un apropament particular a l'obra de Ludwig van Beethoven, just l'any després que el món celebrés el 250è aniversari del naixement del gran compositor. Guardonat el 2021 amb el Premi Espai Ter de Música, que des de Torroella de Montgrí apadrina projectes musicals de nova creació, *Ludwig* ha nascut també gràcies al suport de La Marfà - Centre de Creació Musical de Girona: una suma d'esforços amb Bankrobber, el segell de Mazoni des de fa disset anys i una dotzena de discos, per editar un disc agosarat i brillant,

de rock simfònic autèntic i genuí, si no fos perquè l'etiqueta té connotacions perilloses...

Produït i enregistrat al seu estudi de la Bisbal d'Empordà per Emili Bosch (b1n0, Medusa Box), que hi ha aportat també sintetitzadors i programacions, *Ludwig* inclou dotze cançons, cadascuna de les quals integra fragments de diferents sonates, simfonies i quartets de Beethoven, i en unes quantes coincideixen fragments de fins a quatre o cinc obres diferents del mestre alemany, de manera més o menys explícita. Per exemple, la contundent obertura del disc amb «Zombies» (primer senzill), una proclama contra el pessimisme ambiental, cita la Novena simfonia, però també els quartets núm. 7 i núm. 14 i la Sonata núm. 27. Però entre tantes cordes clàssiques i virtuals, l'eix central del disc continua sent un trio bàsic de rock amb guitarra (Jaume Pla), baix (Miquel Sospedra) i bateria

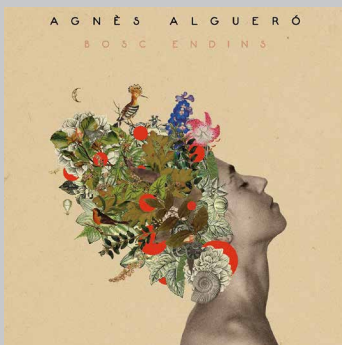

MAZONI. *Ludwig*. Bankrobber-Seed, 2021.

(Aleix Bou). A alguns melòmans sense sentit de l'humor *Ludwig* els pot semblar una perversió, però és molt més sa i entretingut endinsar-se sense prejudicis en aquesta obra única, creada per un músic lliurepensador, tot un clàssic del nostre temps.

EL POT PETIT. *Les aventures del lleó vergonyós*. U98 Music, 2021.

AGNÈS ALGUERÓ. *Bosc endins*. U98 Music, 2021.

Música i emocions

Text > XAVIER CASTILLÓN

El popular grup alt-empordanès de música familiar ha creat un espectacle amb titelles a partir d'una de les cançons més estimades pel seu públic intergeneracional, «El lleó vergonyós». Les veus principals no són les d'Helena Bagué (Jana) i Sidartha Vargas (Pau), sinó les dels dos actors protagonistes, Mercè Munné i

Ovidi Llorente, però l'essència d'El Pot Petit sempre hi és: música de qualitat apta per a qualsevol edat. En aquest cas, els diferents animals amics del lleó comparteixen les seves emocions i ajuden els nens i les nenes a reconèixer-les i a gestionar-les. A més de les cançons, s'hi recrea també tot l'espectacle, escena per escena.

Molt natural

Text > XAVIER CASTILLÓN

Primera disc en solitari d'aquesta cantautora garrotxina que, a pesar de la seva joventut, ja fa uns quants anys que volta pels escenaris, amb formacions com ara Agnès & The Pèpits i Aixopluc. El disc s'ha enregistrat al seu poble, Batet de la Serra, en un entorn molt natural, i això es trasllada també a unes cançons sense

artificis. Un disc de *pop* rural i íntimista, produït per Dani López, que és una bona carta de presentació per a una nova veu destinada a fer una llarga i prometedora carrera, com a intèrpret i com a compositora. L'acompanyen en algunes cançons les veus convidades de Guillem Roma, Paula Grande i Anna Ferrer, i del senegalès Momi Maiga.

El jardí de Francesc Soler

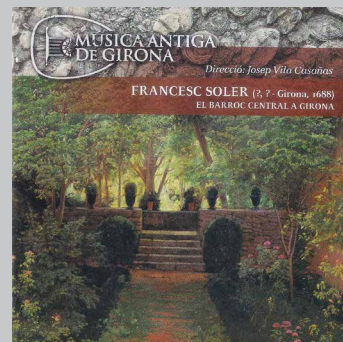
Text > JOSEP PUJOL I COLL

En el seu desè projecte discogràfic, el grup Música Antiga de Girona ha decidit treure la pols a les partitures de Francesc Soler (Montroig del Camp?, ca. 1645 - Girona, 1688), que va ser mestre a la catedral de Girona entre 1682 i 1688. S'ho mereix, perquè Soler té una obra profusa, de qualitat i pràcticament inèdita: gairebé un centenar i escaig de peces, de les quals n'hi ha quaranta-quatre de giro-nines. El context, a més, és fascinant i extremat, ja que Francesc Soler va haver de patir el setge dels francesos de 1684 i en va celebrar la supervivència en la festa de 1686, per a la qual va compondre unes fastuoses completes a quinze veus.

Per al disc, tanmateix, i ateses les dimensions del conjunt, s'han escollit peces a tres i quatre veus, amb acompanyament de continu, realitzat amb violoncel i llaüt. Són bàsicament villancets en castellà, nadalencs, eua-

rístics o bé dedicats a sants, i un parell de peces en llatí pròpies de la Setmana Santa. Per tant, es tracta del barroc més quotidià, el que celebrava el cicle de l'any, i que el compositor escenificava amb l'ajuda de la capella catedralícia. Se sap que Francesc Soler, com els altres mestres, havia de tenir cura dels escolans cantaires, i per això el capítol els va proporcionar una estada prop de la catedral. El 1916, Santiago Rusiñol va pintar el seu jardí a *El jardí del mestre de capella* i, ben encertadament, el grup l'ha utilitzat de portada del disc.

El disc, enregistrat en directe a l'auditori de La Mercè de Girona a principis de 2021, té la direcció i la solvència musical de Josep Vila Casañas, que n'ha assumit els darrers projectes. Música Antiga de Girona, que abasta altres projectes a més dels discogràfics (fa poc ha encetat una línia de partitures amb obres de Josep Gaz), en el futur podria plantejar-se mostrar l'altra cara

MÚSICA ANTIGA DE GIRONA.

Francesc Soler: El barroc central a Girona [direcció de Josep Vila Casañas]. Associació Música Antiga de Girona, 2021.
<www.magirona.org>

de Francesc Soler, la grandiloqüent, embrancant-se en una megaproducció que inclogués les esmentades completes, més els grans villancets a sant Narcís. Seria de veure i, encara més, d'escoltar.

ROCK PER XICS. **Això és Rock per Xics**. Thornado Music, 2021.
<<http://rockperxics.com>>

BIFLATS. **Fanfarrona!** Picap, 2021.
<www.biflats.cat>

Rock transgeneracional

Text > RAMON MORENO

Rock per Xics és una banda de rock per al públic familiar. Està formada per músics experimentats de l'escena musical gironina, amb una llarguíssima trajectòria als escenaris i també en la docència musical: Ismael Berengena (guitarra i veus), Gerard Canero (baix i veus) i Rubén Berengena (bateria i veus), a més d'Elena Vilà com a animadora. Proposen un espectacle musical en què es fusionen el rock i la cançó po-

pular catalana, amb la voluntat de «transmetre la cultura i els valors del rock a les noves generacions, crear moments especials, connectar nens i pares i fer gaudir tota la família». Versionen grups com AC/DC, Led Zeppelin, ZZ Top, Ramones o Little Richard, de qui en l'àlbum trobem una reinterpretació del clàssic «Tutti Frutti», que fusionen amb altres temes del cançoner popular infantil com ara «Cargol treu banya» o «El gegant del pi».

Una cobla gamberra

Text > RAMON MORENO

Es Biflats es defineixen com una «cobla gamberra», i la seva actitud i voluntat és la de trencar motlles i fer evolucionar la música de cobla adaptant-la a sonoritats i estils nous. Des de Blanes, fins ara han publicat un parell de discos importants, com *Catalan Fanfare!* i *Hummusman!*, als quals s'afegeix ara *Fanfarrona!*, en el qual els catorze músics del grup presenten un conjunt de cançons festives

i alegres que «conviden a ballar» amb el denominador comú «d'una sonoritat de música del món». Instruments clàssics com la tenora, el flabiol o el fiscorn aporten ritme a rumbes, pasdobles i sons urbans, amb lletres festives i també reflexives en defensa dels espais naturals («La rumba del Ter»), la preservació de la costa («Pixapins»), o la protecció dels oceans («Buscant petroli» i «Trobant petroli»).